

Müsvedde 26 Mart, 00:48

2018-03-26 00:48:26

Ruhun psikopatolojisi. Okumanın ve yazmanın bittiği yer: İnsanın karanlıkta kendi duygularıyla yüzlerce gün geçirmesi. Sonunda algıladıklarıyla duyguları arasındaki bağı unuttur. Dışarıdan gelenler onu üzmeyecek ve sevindirmeyecek, içindeki akışa teslim olacaktır. Buna *delirmek* diyoruz.

Bugün ufak twitter hesabında ne kadar *deli* görüldüğümle ilgili bir anket yaptım.

anket

İnsanın *deli* numarası yapması için, biraz deli olması gerektiğine inanırım.

Bir zamandır *deliliğe benzer bir hisle* yaşıyorum. Tarif etmem zor, aklıma kelimeler üşüşüyor, bazısı komik, bazısı acı, sonra derin bir sessizlik, dalgalanan hisler. Delilik nedir? Hesapsızlık, herhalde.

İnsanlar hakkında uzun uzun hesap yapıp, *falancadan şu kadar gelir, filancaya şu kadar yatırım yapayım, falan filanın yanında şöyle görüneyim* merhalesini aşmaya *delilik* diyoruz. İnsan dünyasının ne kadarının bu hesaplar üzerinde döndüğünü farketmediği (veya görmezden geldiği) için, bunları reddeden insanın ne kadar *farklılaşabileceğini* gözden geçiriyor. Aklını kaybetmene gerek yok, hesap kitabı bıraksan yeter.

Ayakkabı giymenin amacı ayaklarımızı sıcak tutmak mı?

Yaratıcılığın, düşünmenin, sormanın önündeki engel *zeka yetersizliği* değil çok zaman. İnsan psikolojik olarak, *utanç* duygusunun pekiştirdiği sürü psikolojisiyle hareket ediyor. Sokakta ayakkabısız dolaşmıyor olmanın en önemli sebebi hijyen veya rahatlık değil, *normallik*. İnsan normal olmaya *programlı*, ben de böyleyim: Burada yazdıklarımın bazısı sonradan beni *utandırıyor*. Yine de bir süre, yazarken, aklıma geleni yazmaya cesaretim varken *delilik* gösterebiliyorum, normun dışına çıkıp, iki kelime edebiliyorum, taklit etmeden ve kimin ne düşüneceğini umursamadan.

Bunun *karşı tarafça* anlaşıldığını görmek güzel, deliliğimin *zararsız* olduğunu –veyahut zararının sadece kendime olduğunu düşündürmek iyi. Korkmadan bir

insana deli diyorsan, o kadar da deli değildir herhalde, değil mi?